

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžp/6/2013
Identifikačné číslo spisu:	1009201861
Dátum vydania rozhodnutia:	18.09.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1009201861.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobkyne: W.. U. C., bytom v D., I. XX, zastúpenej advokátskou kanceláriou Okenica Šula & Co., s.r.o., IČO: 36 866 512, so sídlom v Bratislave, Zámocká 30, za ktorú koná advokát JUDr. Dominik Okenica, proti žalovanému: Obvodný úrad v Bratislave, so sídlom v Bratislave, Staromestská 6, za účasti ďalšieho účastníka konania: Vodohospodárske stavby Malacky, a.s., so sídlom v Malackách, Pezinská 1098, zastúpeného advokátom JUDr. Ľubomírom Schweighoferom, so sídlom v Bratislave, Šafárikovo námestie 2, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia právneho predchodcu žalovaného bývalého Krajského stavebného úradu v Bratislave č. A/2009/1888/SAM zo dňa 2. októbra 2009, konajúc o odvolaní žalovaného a ďalšieho účastníka konania Vodohospodárske stavby Malacky, a.s., proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 193/2009-209 zo dňa 11. októbra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 193/2009-209 zo dňa 11. októbra 2012, p o t v r d z u j e .

Žalovaný j e p o v i n ý zaplatiť žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania vo výške 165,67 € k rukám jej právneho zástupcu advokátskej kancelárii Okenica Šula & Co., s.r.o., IČO: 36 866 512, so sídlom v Bratislave, Zámocká 30, v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom č. k. 1S 193/2009-209 zo dňa 11. októbra 2012 podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku zrušil rozhodnutie právneho predchodcu žalovaného bývalého Krajského stavebného úradu v Bratislave (ďalej len žalovaný) č. A/2009/1888/SAM zo dňa 2. októbra 2009 ako aj rozhodnutie stavebného úradu Mestská časť Bratislava - Ružinov č. SÚ/2008/21780/5938-25/Pix-35 zo dňa 4. decembra 2008 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie; žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 895,514 €. Žalovaný rozhodnutím č. A/2009/1888/SAM zo dňa 2. októbra 2009 zamietol odvolanie obyvateľov I. ul. XX-XX v zastúpení W.. U. C. a obyvateľov ul. N. XX, XX a XX v zastúpení Bc. A. K. a rozhodnutie stavebného úradu Mestská časť Bratislava - Ružinov č. SÚ/2008/21780/5938-25/Pix-35 zo dňa 4. decembra 2008 potvrdil.

Stavebný úrad rozhodnutím č. SÚ/2008/21780/5938-25/Pix-35 zo dňa 4. decembra 2008 vydal stavebné povolenie, ktorým povolil stavbu „Bytový dom Sputnik - Ružinov - Ostredky - Sputnikova“ na parc. č. XXXXX/XXX (hlavná stavba a inžinierske siete), parc. č. XXXXX/X a č. XXXXX/X (inžinierske siete), k.ú. W.; účelom stavby je bývanie, občianska vybavenosť (obchod, služby, garáže). Ide o budovu s 93 bytovými jednotkami na 2. NP až 9. NP, s občianskou vybavenosťou na 1. NP (prenajímateľné priestory) a s odstavením motorových vozidiel v podzemnej dvojpodlažnej hromadnej garáži v počte 117 miest a na teréne so 47 miestami.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že sa riadil právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vysloveným v uznesení sp. zn. 2Sžp/17/2011 zo dňa 30. mája 2011 (správne má byť z 30. mája 2012 - v znení opravného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžp/17/2011 zo dňa 18. septembra 2013), ktorým bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 193/2009-156 zo dňa 12. mája 2011. Krajský súd poukázal na to, že v priebehu územného konania a stavebného konania boli vypracované tri hlukové štúdie. Hluková štúdia zadaná žalobkyňou preukázala prekročenie najvyšších prípustných limitov pre hluk stanovených všeobecne záväznými právnymi predpismi vo vonkajšom prostredí stavby, pričom s týmito zisteniami sa stavebný úrad, žalovaný, ani Regionálny úrad verejného zdravotníctva v Bratislave (ďalej len RÚVZ) a Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky (ďalej len ÚVZ) nijakým spôsobom nevysporiadali. Pre žalobkyňu vypracovali hlukovú štúdiu pracovníci RÚVZ, ktorí meranie hluku realizovali zo Stavebnej fakulty Slovenskej technickej univerzity v Bratislave (ďalej aj len STU) na základe meraní uskutočnených RÚVZ. Zistenia hlukovej štúdie žalobkyne vo vzťahu k prekročeniu limitu vo vonkajšom prostredí neboli správnymi orgánmi nijako spochybnené, iba konštatujú, že stavba nezhorší hlukové pomery na fasádach susedných bytových domov. Krajský súd uviedol, že stanovisko RÚVZ vychádza z hlukovej štúdie stavebníka, ktorá rieši hlukové pomery vo vnútornom a vonkajšom chránenom priestore plánovanej stavby. V čase jej spracovania bolo platné nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 40/2002 Z. z. o ochrane zdravia pred hlukom a vibráciami v znení účinnom do 31. mája 2006 (ďalej len nariadenie č. 40/2002 Z. z.), podľa ktorého prípustné hladiny hluku pre dennú dobu sú 60 dB a pre nočnú dobu 50 dB (platí pre kumulovaný hluk z dopravy) vo vonkajšom chránenom prostredí sú prekročené. Pre nočnú dobu spracovateľ výpočet nerealizoval. Napriek rozporom v zisteniach uvedených v tejto hlukovej štúdii z vtedy platného nariadenia č. 40/2002 Z. z. akceptoval RÚVZ túto štúdiu ako dostatočný podklad pri vydaní súhlasného stanoviska k stavbe, ktorá skutočnosť spochybňuje celé súhlasné stanovisko RÚVZ k stavbe, pretože toto stanovisko nezohľadňovalo prípustné hladiny hluku v zmysle vtedajšej právnej úpravy. Krajský súd je toho názoru, že treba rešpektovať aj hladiny hluku vo vonkajšom prostredí v zmysle právnych predpisov. Stavebný úrad sa musí zaoberať aj v stavebnom konaní prekročenými hladinami hluku, keď bolo hlukovou štúdiou žalobkyne preukázané, že limity hluku vo vonkajšom prostredí stavby budú prekročené s poukazom na § 62 ods. 1 písm. b/ zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia žalovaného (ďalej len zákon č. 50/1976 Zb.). V územnom konaní neboli tieto skutočnosti (hluk vo vonkajšom prostredí) dostatočne posúdené a nebolo preukázané, že verejný záujem (ochrana zdravia ľudí pred hlukom) bude pri realizácii stavby rešpektovaný. Žalobkyňa v stavebnom konaní žiadala odstrániť príslušné rozpory z meraní, nakoľko z hlukovej štúdie vypracovanej v stavebnom konaní pre žalobkyňu Slovenskou technickou univerzitou v Bratislave (stavebnou fakultou) vyplýva, že STU vychádzajúca práve z meraní vykonaných pracovníkmi RÚVZ dospela k iným hodnotám hladiny hluku vo vonkajšom prostredí, ktoré sú závažnejšie než tie, ku ktorým dospel RÚVZ. Vzhľadom na vypracovanú hlukovú štúdiu STU pre žalobkyňu vyšli v stavebnom konaní najavo také novokvalitatívne skutočnosti, s ktorými sa správne orgány v územnom konaní nezaoberali a vzhľadom na ustanovenie § 62 ods. 1 písm. b/ a § 66 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. je potrebné, aby žalovaný náležitým spôsobom vyhodnotil príslušné dôkazné prostriedky.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalovaný aj ďalší účastník konania Vodohospodárske stavby Malacky, a.s.

Žalovaný vo svojom odvolaní navrhol rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Namietal, že posúdil všetky podklady pre vydanie stavebného povolenia, ktorých súčasťou bola aj

projektová dokumentácia. Žalovaný považuje svoje rozhodnutie za súladné so zákonom č. 50/1976 Zb., vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu veci, predmet konania správne právne posúdil a v konaní boli dostatočne zabezpečené procesné práva a povinnosti účastníkov konania. Predložená projektová dokumentácia a záväzné stanoviská dotknutých orgánov preukazujú, že realizácia stavby nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými osobitnými predpismi. Stavebník v stavebnom konaní v októbri 2007 predložil okrem iného aj hlukovú štúdiu. Stavebný úrad túto skutočnosť preveril, zabezpečil stanovisko RÚVZ Bratislava zo dňa 17. júla 2008 a umožnil účastníkom konania, aby svoje tvrdenie o nesprávnosti predloženej hlukovej štúdie preukázali predložením vlastnej hlukovej štúdie. Účastníci konania takú hlukovú štúdiu nepredložili a stanovisko RÚVZ a boli kladné, stavebný úrad povolil realizáciu stavby. Účastníci konania následne podali námietky proti obsahu záväzného stanoviska RÚVZ zo dňa 5. januára 2006 ako aj zo dňa 17. júla 2008, preto žalovaný postupoval podľa § 140b ods. 6 zákona č. 50/1976 Zb. a vyzval dotknutý orgán na predloženie vyjadrenia. RÚVZ v stanovisku uviedol, že nemá dôvod prehodnocovať svoje skoršie stanoviská z 5. januára 2006. Žalovaný zaslal vyjadrenie RÚVZ jeho nadriadenému orgánu: ÚVZ, ktorý uviedol, že predložený posudok nezdokumentoval možné zhoršenie hlukových pomerov na fasádach susediacich bytových domov, naopak realizáciou sa predpokladá tieniaci efekt navrhovanej stavby na susedné objekty; RÚVZ dbal o zabezpečenie ochrany vnútorného prostredia objektu pred hlukom a o vetrania, avšak splnenie týchto požiadaviek je možné preukázať až v reálnych podmienkach pri kolaudácii; potvrdil platnosť záväzného stanoviska RÚVZ z 5. januára 2006.

Ďalší účastník konania Vodo hospodárske stavby Malacky, a.s. vo svojom odvolaní navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť a žalobu žalobkyne zamietnuť, alternatívne rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Uviedol, že v stavebnom konaní splnil všetky zákonom predpísané podmienky na udelenie stavebného povolenia; zabezpečil dve hlukové štúdie. Otázky hlučnosti sa posudzujú v územnom konaní, a preto sa na ne v stavebnom konaní podľa § 61 ods. 1 tretia veta zákona č. 50/1976 Zb. neprihliada. Žalobkyňa nepreukázala, žeby bola napadnutým rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch. Predmetom námietky žalobkyne neboli dopady stavby na hlukovú záťaž už existujúcich budov, ale skutočnosť, že sa nová stavba má umiestniť v prostredí, v ktorom nie je zabezpečená ochrana obyvateľov budúcej stavby pred hlukom vo vonkajšom prostredí. Predmetná stavba je právoplatne umiestnená samostatným rozhodnutím, ktoré nadobudlo právoplatnosť. Poukázal na zmenu v rozhodovaní krajského súdu, ktorý vo veci rozhodoval dvakrát, a to na základe rovnakých predložených dôkazov a tvrdení; k zmene rozhodnutia krajského súdu došlo až na základe uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorým bol zrušený prvý rozsudok krajského súdu. Takáto zmena v rozhodovaní podľa názoru ďalšieho účastníka nemá oporu v právnych predpisoch a porušuje princíp predvídateľnosti súdnych rozhodnutí. Právny záver najvyššieho súdu nebol krajským súdom správne vyhodnotený, keďže nedoplnil dokazovanie a rozhodol na základe rovnakých dôkazov a vyjadrení protichodne. Žalobkyňa predložila dokument - stanovenie predpokladaných ekvivalentných hladín hluku vo vonkajšom prostredí z výsledkov merania, ktorého relevancia bola spochybnená RÚVZ, pretože štúdia nebola autorizovaná oprávnenou osobou a nemá náležitosti hlukovej štúdie; absentuje v nej posúdenie vplyvu navrhovanej stavby na okolité prostredie, neuvedenie intenzity cestnej a železničnej dopravy, nebolo odôvodnené umiestnenie výpočtových bodov. Preto podľa jeho názoru nie je možné na túto hlukovú štúdiu prihliadať. Súd v správnom súdnictve nie sú oprávnené nahradzovať rozhodovaciu činnosť správnych orgánov v správnom konaní a posudzovať relevantnosť hlukovej štúdie. Podľa názoru ďalšieho účastníka konania však krajský súd svojím rozhodnutím zasiahol do správneho konania a nahradil činnosť správnych orgánov, na čo nemá právomoc. Ak súd chcel rozhodnúť v otázke prípustnosti hluku, mal v konaní nariadiť dokazovanie. Vzhľadom na to, že krajský súd takto nepostupoval a rozhodol na základe podkladov získaných v správnom konaní, nahradil tak činnosť správnych orgánov a záväzné stanoviská dotknutých orgánov nahradil svojím právnym názorom. Takýto postup považuje za porušenie princípu rovnosti v konaní a tiež za odňatie možnosti konať pred súdom, kedy žalovaný ani „vedľajší účastník“ (správne má byť ďalší účastník, pozn. odvolacieho súdu) nemali možnosť predkladať vyjadrenia a navrhovať dôkazy na podporu svojich tvrdení. Zároveň spochybňuje aktívnu legítimáciu žalobkyne, pretože žalobkyňa namieta celkovú hlučnosť, snaží sa brániť práva a záujmy neznámych osôb, ktoré budú v budúcnosti vlastníckymi bytov v bytovom dome alebo jeho obyvateľmi. Táto otázka

nebola doteraz súdom riešená. Je toho názoru, že rozhodnutie stavebného úradu a žalovaného vychádzalo z dostatočne zisteného skutkového stavu veci, predmet konania bol správne posúdený a stavebné úrady rozhodovali na základe záväzných stanovísk príslušných orgánov na úseku ochrany zdravia, nakoľko sú nimi viazaní.

Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniam žalovaného a ďalšieho účastníka konania navrhla rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť; uplatnila si nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalobkyňa sa stotožňuje s právnymi závermi krajského súdu, krajský súd rozhodol vecne a právne správne, v súlade so záväzným právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Žalobkyňa zdôraznila, že dôvodom podania žaloby bola nezákonnosť druhostupňového aj prvostupňového rozhodnutia. Žalobkyňa namietala rozpor rozhodnutí a postupov správnych orgánov s ustanoveniami zákona č. 50/1976 Zb., zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“), zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 355/2007 Z. z.“) a vyhlášky č. 549/2007 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o prípustných hodnotách hluku, infrazvuku a vibrácií a o požiadavkách na objektivizáciu hluku, infrazvuku a vibrácií v životnom prostredí (ďalej len „vyhláška č. 549/2007 Z. z.“), a to prekročením prípustných hodnôt hluku vo vonkajšom prostredí stavby, nevhodným riešením eliminácie hluku vo vnútornom prostredí a jeho dôsledkami na budúce užívanie stavby a porušením základných pravidiel správneho konania zo strany správnych orgánov. Žalovaný vo svojom rozhodnutí viedol správnu úvahu v zmysle námietok, ktoré účastníci správneho konania nepredložili (zmena hlukových pomerov na existujúcich stavbách), a na druhej strane sa vôbec nevysporiadal s námietkami, ktoré účastníci správneho konania predložili (hluková štúdia potvrdzujúca zákonom nedovolené prekročenie vonkajšieho hluku na plánovanej stavbe), nevysporiadal sa s rozpormi medzi účastníkmi konania predložených štúdií a orgánov, ktoré sa vyjadrili k predloženým štúdiám. Žalobkyňa v stavebnom konaní, na základe výzvy stavebného úradu, predložila hlukovú štúdiu, z ktorej jasne vyplývajú zistenia a výsledky merania zakladajúce rozpor realizácie takejto stavby so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Uviedla, že príloha vyhlášky č. 549/2007 Z. z. síce pripúšťa možnosť prekročenia prípustných hodnôt hluku vo vonkajšom prostredí pri umiestňovaní nových budov, avšak za striktné stanovených podmienok (t.j. ak sa vykonajú opatrenia na ochranu ich vnútorného prostredia a ak sa posudzovaná hodnota v primeranej časti príľahlého vonkajšieho prostredia budovy na bývanie alebo oddychovej zóny v tesnej blízkosti budovy na bývanie neprekročí o prípustné hodnoty uvedené v tabuľke č. 1 pre kategóriu územia III, t.j. o viac ako 5 dB), ktoré musia byť splnené kumulatívne. V predmetnej právnej veci však ide o umiestnenie stavby na bývanie v území, kde hluk prekračuje hodnoty v tabuľke pre kategóriu II: 50 dB pre deň, 50 dB pre večer a 45 dB pre noc. Ako vyplýva z hlukovej štúdie, posudzovaná hodnota primeranej časti príľahlého vonkajšieho prostredia budovy na bývanie alebo oddychovej zóny v tesnej blízkosti budovy na bývanie prekračuje prípustné hodnoty o viac ako 5 dB. Z uvedeného vyplýva, že súhlasné stanovisko RÚVZ bolo vydané v rozpore s vyhláškou č. 549/2007 Z. z.; ani výnimka z bodu 1.9 prílohy k vyhláške č. 549/2007 Z. z. neodstraňuje rozpor medzi nameranými a prípustnými hodnotami hluku vo vonkajšom prostredí. Pochybnosti o postupe RÚVZ v otázke posúdenia prekročenia prípustných hodnôt hluku vo vonkajšom prostredí potvrdzuje aj časť stanoviska ÚVZ, podľa ktorého z posudku RÚVZ z 5. januára 2006 č. RÚVZ/21-17599/2005 jednoznačne nevyplyva, či RÚVZ pri vydaní tohto posudku skúmal hlučnosť prostredia, do ktorého mala byť nová budova situovaná; nie je relevantnými dokladmi podložené ani tvrdenie RÚVZ, že hladiny hluku sa na dotknutom stavebnom pozemku budú pohybovať okolo 65 dB. Na základe toho žalobkyňa považuje tvrdenie žalovaného, že jeho rozhodnutie vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu veci, za nepravdivé a zavádzajúce. Žalobkyňa od začiatku poukazovala na hlučnosť prostredia a práve zachovanie ochrannej a izolačnej zelene na pozemku považovala za čiastočnú kompenzáciu hlučnosti. Žalobkyňa poukázala aj na zmenu stanoviska Magistrátu mesta Bratislava ešte pred vydaním územného rozhodnutia, ktorý zmenil svoje súhlasné stanovisko na nesúhlasné, avšak stavebný úrad nesúhlasné stanovisko neakceptoval a „posunul“ vec do stavebného konania. Preto nie je pravdou, že účastníci konania nepredložili námietky v územnom konaní.

Žalobkyňa vo vyjadrení ďalej reagovala na námietku ďalšieho účastníka konania spochybňujúcu jej

aktívnu legitímáciu. Žalobkyňa uviedla, že bola účastníkom konania o povolení stavby „Bytový dom Sputnik - Ružinov - Ostredky - Sputniková). Věcná legitímácia vyjadruje postavenie účastníka v hmotnoprávnom, ale aj v procesnoprávnom vzťahu. Ak sa účastník konania domnieva, že rozhodnutie trpí vadou, je jeho právom podať voči takému rozhodnutiu odvolanie. Má teda aktívnu procesnú legitímáciu na podanie odvolania a v prípade neúspechu a po vyčerpaní všetkých procesných možností v rámci správneho konania aj aktívnu procesnú legitímáciu na súdne preskúmanie takého rozhodnutia. Popierať aktívnu legitímáciu žalobkyne ako účastníčky konania, odprieť jej právo na podanie žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu po tom, čo vyčerpala všetky dostupné možnosti v odvolacom konaní, by bolo popieraním práva na súdnu ochranu.

Ďalší účastník v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že súhlasí s obsahom aj odôvodnením odvolania žalovaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu v rozsahu napadnutom v odvolaní (§ 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), a dospel k záveru, že odvolania žalovaného a ďalšieho účastníka konania nie sú dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na jeho internetovej stránke www.nsud.sk (§ 156 ods. 1, ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku).

S účinnosťou od 1. januára 2013 došlo k zrušeniu krajských stavebných úradov zákonom č. 345/2012 Z. z. o niektorých opatreniach v miestnej štátnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov (§ 1 písm. b/). Podľa ustanovenia § 2 ods. 1 citovaného zákona pôsobnosť krajských stavebných úradov ustanovená osobitnými predpismi prechádza na obvodné úrady v sídlach krajov. V predmetnej veci v druhom stupni rozhodoval bývalý Krajský stavebný úrad v Bratislave, preto jeho právnym nástupcom je Obvodný úrad v Bratislave, ktorý má procesnú spôsobilosť konať v súdnom konaní (§ 2 ods. 6 zákona č. 515/2003 Z. z. o krajských úradoch a obvodných úradoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 30. septembra 2013). Na základe uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky konal s Obvodným úradom v Bratislave ako s právnym nástupcom žalovaného, a teda účastníkom tohto preskúmovacieho konania (§ 250 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku, § 1 písm. b/, § 2 ods. 1 zákona č. 345/2012 Z. z., § 2 ods. 6 zákona č. 515/2003 Z. z.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa primárne zaoberal námietkou týkajúcou sa aktívnej procesnej legitímácie žalobkyne na podanie žaloby podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (Správne súdnictvo).

Žalobkyňa bola účastníčkou stavebného konania podľa § 59 ods. 1 písm. b/ zákona č. 50/1976 Zb. ako osoba, ktorá má vlastnícke alebo iné práva k pozemkom a stavbám na nich vrátane susediacich pozemkov a stavieb, ak jej vlastnícke alebo iné práva k týmto pozemkom a stavbám môžu byť stavebným povolením priamo dotknuté. Ako účastníčka správneho konania bola nositeľkou procesných práv a povinností ako aj hmotnoprávných práv a povinností vyplývajúcich napríklad zo zákona č. 50/1976 Zb., Správneho poriadku a ďalších právnych predpisov s vecou súvisiacich. Preto má, okrem iných, právo podať odvolanie proti stavebnému povoleniu podľa § 140 zákona č. 50/1976 Zb. v spojení s § 53 a nasl. Správneho poriadku. Ani jeden z citovaných zákonov neobmedzuje právo žalobkyne ako účastníčky stavebného konania podľa § 59 ods. 1 písm. b/ zákona č. 50/1976 Zb. podať odvolanie, resp. podať odvolanie len v určitej oblasti alebo rozsahu. Pre porovnanie Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na zákon č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a jeho ustanovenie § 81, ktoré limituje napríklad poškodeného alebo vlastníka zhabanej veci v rozsahu, v ktorom môže podať odvolanie a následne aj žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Ako bolo uvedené, zákon č. 50/1976 Zb. ani Správny poriadok podobným spôsobom nelimitujú jednotlivých účastníkov stavebného konania (§ 59 zákona č. 50/1976 Zb.) v rozsahu podaného odvolania. Z uvedeného vyplýva, že môžu bez zákonného

obmedzenia v rozsahu odvolania namietať tak procesné ako aj hmotnoprávne pochybenia v konaní a rozhodnutí stavebného úradu. Tento rozsah sa následne prenáša aj do možnej žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy v správnom súdnictve a korešponduje s § 247 ods. 1 a § 250 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Ukrátenie na právach účastníka správneho konania v zmysle citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku je možné v postupe správneho orgánu (procesné práva účastníka) aj v rozhodnutí správneho orgánu (procesné a hmotnoprávne práva účastníka). Preto vo všeobecnosti platí, že ak žalobca v žalobe namieta porušenie procesných práv, ktoré podrobne opíše (bez ďalšieho uvedenia hmotnoprávných práv), nejde o nedostatok aktívnej procesnej legitímácie vedúci k zastaveniu konania. Rovnako je tomu aj v predmetnej právnej veci: žalobkyňa už v odvolaní proti stavebnému povoleniu namietala porušenie jej procesných práv neodstránením rozporov medzi meraniami hlukovej záťaže realizovanými RÚVZ a STU (hlukovou štúdiou predloženou žalobkyňou na základe výslovnej výzvy stavebného úradu) a nevysporiadaním sa s hlukovou štúdiou žalobkyne z hľadiska jej merita. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto uzavrel, že žalobkyňa je aktívne procesne legitimovaná na podanie žaloby v správnom súdnictve podľa § 247 ods. 1, § 250 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Krajský súd preto postupoval správne, keď so žalobkyňou konal ako s účastníčkou súdneho preskúmavacieho konania podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Medzi účastníkmi konania je sporné posúdenie hlukových štúdií a vplyvu hluku zo železničnej a cestnej dopravy. Takisto zostalo sporné, či je možné hlukovú záťaž posudzovať aj v stavebnom konaní a či posúdenie otázky vplyvu hluku na životné prostredie a zdravie ľudí patrí výlučne do územného konania.

Je potrebné pripomenúť, že krajský súd vo veci rozhodol už skôr rozsudkom č. k. 1S 193/2009-156 zo dňa 12. mája 2011 o zamietnutí žaloby žalobkyne, ktorý však bol zrušený uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžp/17/2011 zo dňa 30. mája 2011 (správne má byť z 30. mája 2012 - v znení opravného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžp/17/2011 zo dňa 18. septembra 2013). Najvyšší súd Slovenskej republiky v citovanom uznesení uviedol, že „ušlo pozornosti krajského súdu, že žalobkyňa si dala vypracovať vlastnú hlukovú štúdiu, avšak na výzvu stavebného úradu, resp. žalovaného priamo v stavebnom konaní. Napriek tomu sa žalovaný dostatočne s touto hlukovou štúdiou nezaoberal a uspokojil sa iba s kladným stanoviskom Regionálneho úradu verejného zdravotníctva v Bratislave, ktoré si k tomuto konaniu vyžiadalo. (...) žalobkyňa žiadala v stavebnom konaní odstrániť príslušné rozpory v meraní, nakoľko z hlukovej štúdie vypracovanej v stavebnom konaní pre žalobkyňu Slovenskou technickou univerzitou v Bratislave (stavebnou fakultou) vyplýva, že technická univerzita vychádzajúca práve z meraní vykonanými pracovníkmi RÚVZ v Bratislave dospela k iným hodnotám hladiny hluku vo vonkajšom prostredí, ktoré sú závažnejšie než tie, ku ktorým dospel RÚVZ v Bratislave.

V prejednávanom prípade sa krajský súd dostatočne a vyčerpávajúcym spôsobom nevysporiadal s námietkami, ktoré uplatnila žalobkyňa vo svojej žalobe (...) Takýmto postupom krajského súdu bola účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom. (...)

V prejednávanom prípade nie je z odôvodnenia napadnutého rozsudku prvého stupňa zrejmé, akými úvahami sa súd riadil pri utváraní záveru o skutkovom stave, prečo nepovažoval za dôvodnú právnu argumentáciu žalobkyne v žalobe a prečo považuje námietky žalobkyne za neopodstatnené, je nutné považovať takýto rozsudok za nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, nedávajúci dostatočné záruky pre to, že nebol vydaný spôsobom porušujúcim ústavne zaručené právo na spravodlivý proces.

Podstatou veci je skutočnosť, že krajský súd vyslovil záver, že v prípade uplatnených námietok o prekročení prípustných hodnôt hluku na vonkajšom prostredí, ide o námietky žalobkyne, ktoré mali a mohli byť uplatnené v územnom konaní a že predmetná stavba je už právoplatne umiestnená. Podľa názoru krajského súdu sa s týmito námietkami je možné zaoberať sa príp. v kolaudačnom konaní.

Odvolací súd považuje právny názor krajského súdu vzhľadom na špecifiká danej veci za predčasný. Je totiž nesporné, že vzhľadom na vypracovanú hlukovú štúdiu STÚ v Bratislave pre žalobkyňu vyšli v stavebnom konaní najavo také novokvalitatívne skutočnosti, s ktorými sa správne orgány v územnom konaní nezaoberali a ani vzhľadom na zistené skutočnosti zaoberať nemohli a vzhľadom na citáciu ust. § 62 ods. 1 písm. b/ a ust. § 66 ods. 1 stavebného zákona je potrebné potom vyvodiť záver, že bolo v právomoci krajského súdu, aby náležitým spôsobom vyhodnotil príslušné dôkazné prostriedky a následne vo veci v súlade so zákonom rozhodol.“

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného č. A/2009/1888, zistil, že stavebnému konaniu, ktoré je predmetom tohto súdneho preskúmavacieho konania, predchádzalo územné konanie ukončené rozhodnutím stavebného úradu č. SÚ/2006/8969-9/Zar zo dňa 19. mája 2006 v spojení s rozhodnutím žalovaného č. A/2006/1575-HRC zo dňa 15. augusta 2006 o umiestnení stavby (ďalej aj len územné rozhodnutie); územné konanie bolo právoplatne skončené 14. septembra 2006. V podmienkach umiestnenia stavby (č. 4.18) požadovaných Železnicami SR (ďalej aj len „ŽSR“) sa uvádza, že TÚ 2862 je jednokoľajová neelektrifikovaná železničná trať, ktorá má byť v budúcnosti dvojkolajnou elektrifikovanou; trať 2841 je dvojkolajná elektrifikovaná trať, pričom ŽSR poukázali na vplyvy železničnej prevádzky (hluk, otrasy, ...), ktoré sa vzhľadom na plánovanú stavbu môžu ešte zvýrazniť, preto odporúčajú prijatie opatrení zameraných na elimináciu negatívnych vplyvov železničnej dopravy. Dokumentáciu stavby pre stavebné povolenie žiadali predložiť na opätovné posúdenie cestou ŽSR a ako súčasť projektovej dokumentácie mali byť predložené jednotná železničná mapa M = 1:1000 a katastrálna mapa so zakreslením navrhovanej stavby vrátane všetkých prípojk a okótovaním najmenšej vzdialenosti bytového domu a najbližšej prípojky IS od osi krajnej koľaje; v technickej správe majú byť uvedené opatrenia na elimináciu negatívnych vplyvov železničnej prevádzky (vyjadrenie ŽSR zo dňa 28. apríla 2006, č. 180/104/2006/0222/620/624).

V stavebnom povolení č. SÚ/2008/21780/5938-25/Pix-35 zo dňa 4. decembra 2008 sa v podmienke realizácie stavby (č. 18.21) požadovanej od ŽSR uvádza identický text ako v rozhodnutí o umiestnení stavby: „TÚ 2862 je jednokoľajová neelektrifikovaná železničná trať, ktorá má byť v budúcnosti dvojkolajnou elektrifikovanou; trať 2841 je dvojkolajná elektrifikovaná trať, pričom ŽSR poukázali na vplyvy železničnej prevádzky (hluk, otrasy, ...), ktoré sa vzhľadom na plánovanú stavbu môžu ešte zvýrazniť, preto odporúčajú prijatie opatrení zameraných na elimináciu negatívnych vplyvov železničnej dopravy. Dokumentáciu stavby pre stavebné povolenie žiadali predložiť na opätovné posúdenie cestou ŽSR a ako súčasť projektovej dokumentácie mali byť predložené jednotná železničná mapa M = 1:1000 a katastrálnu mapu so zakreslením navrhovanej stavby vrátane všetkých prípojk a okótovaním najmenšej vzdialenosti bytového domu a najbližšej prípojky IS od osi krajnej koľaje; v technickej správe majú byť uvedené opatrenia na elimináciu negatívnych vplyvov železničnej prevádzky“ (vyjadrenie ŽSR zo dňa 28. apríla 2006 č. 180/104/2006/0222/620/624). Zo stanoviska generálneho riaditeľstva ŽSR č. 5781/2007/O222/Be287 zo dňa 27. novembra 2007 (podmienka č. 18.24) vyplýva, že príľahlý traťový úsek je železničná trať elektrifikovaná striedavým trakčným systémom 25 kV 50 Hz; v danej lokalite je pripravovaná stavba ŽSR, prepojenie železničného koridoru TEN-T s letiskom a železničnou sieťou v Bratislave. Upozornilo na vplyvy od železničnej prevádzky (hluk, otrasy, vplyv prevádzky trakcie), ktoré sa vzhľadom na rozvojové zámery môžu v budúcnosti zmeniť. Nie je preto zrejmé, či podmienky ŽSR zakotvené v rozhodnutí o umiestnení stavby (č. 4.18) boli splnené, keďže v stavebnom povolení sa len doslova kopíruje text uvedenej požiadavky, a to ako požiadavka č. 18.21 - dokonca aj to, že ide o podmienku, ktorá má byť splnená pred vydaním stavebného povolenia. V stavebnom povolení sa však ukladajú podmienky pre ďalší krok po právoplatnosti stavebného konania - realizáciu stavby a kolaudačné konanie, teda po vydaní stavebného povolenia a nie pred jeho vydaním (§ 66 zákona č. 50/1976 Zb.). Je nelogické vo vydanom stavebnom povolení ukladať podmienky, ktoré majú byť splnené ešte pred vydaním stavebného povolenia - reálne k takej situácii nemôže dôjsť, pretože stavebné povolenie už bolo vydané. Splnenie podmienky č. 4.18 z rozhodnutia o umiestnení stavby nie je možné v administratívnom spise verifikovať; na druhej strane, ak by táto podmienka bola splnená, nebol by dôvod ju v identickom znení zaraďovať aj do stavebného povolenia ako podmienku č. 18.21. Nie je ani zrejmé, či ide o chybu v písaní, zo stavebného povolenia ani z rozhodnutia žalovaného to nevyplýva.

Skúmanie záťaže životného prostredia hlukom je aktuálne vo viacerých štádiách konania podľa zákona č. 50/1976 Zb.:

- v územnom konaní (§ 37, podľa ktorého stavebný úrad v územnom konaní posúdi návrh predovšetkým z hľadiska starostlivosti o životné prostredie a potrieb požadovaného opatrenia v území a jeho dôsledkov; preskúma návrh a jeho súlad s podkladmi podľa odseku 1 a predchádzajúcimi rozhodnutiami o území, posúdi, či vyhovuje všeobecným technickým požiadavkám na výstavbu a všeobecne technickým požiadavkám na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu,

prípadne predpisom, ktoré ustanovujú hygienické, protipožiarne podmienky, podmienky bezpečnosti práce a technických zariadení, dopravné podmienky, podmienky ochrany prírody, starostlivosti o kultúrne pamiatky, ochrany poľnohospodárskeho pôdneho fondu, lesného pôdneho fondu a pod., pokiaľ posúdenie nepatrí iným orgánom),

- v stavebnom konaní (§ 62 ods. 1 písm. b/, podľa ktorého v stavebnom konaní stavebný úrad preskúma najmä, či dokumentácia spĺňa požiadavky týkajúce sa verejných záujmov, predovšetkým ochrany životného prostredia, ochrany zdravia a života ľudí, a či zodpovedá všeobecným technickým požiadavkám na výstavbu ustanoveným týmto zákonom a osobitnými predpismi), a

- v kolaudačnom konaní (§ 81 ods. 1, podľa ktorého v kolaudačnom konaní stavebný úrad najmä skúma, či sa stavba uskutočnila podľa dokumentácie overenej stavebným úradom v stavebnom konaní a či sa dodržali zastavovacie podmienky určené územným plánom zóny alebo podmienky určené v územnom rozhodnutí a v stavebnom povolení. Ďalej skúma, či skutočné realizovanie stavby alebo jej užívanie nebude ohrozovať verejný záujem, predovšetkým z hľadiska ochrany života a zdravia osôb, životného prostredia, bezpečnosti práce a technických zariadení.).

Podmienkou sine qua non pre stavebné konanie je právoplatné ukončenie územného konania a rovnakou podmienkou pre kolaudačné konanie je právoplatné ukončenie stavebného konania. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že skúmanie vplyvu hluku na životné prostredie a zdravie ľudí možno skúmať v každom jednotlivom štádiu, teda aj v stavebnom konaní bez výhradného obmedzenia skúmania tejto podmienky v územnom konaní. Stanoviská správnych orgánov o tom, že hluk možno skúmať len v územnom konaní nezodpovedajú zákonu č. 50/1976 Zb. ani čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Žalobkyňa navyše predložila hlukovú štúdiu vypracovanú Slovenskou technickou univerzitou v Bratislave (stavebnou fakultou) až na základe požiadavky samotného stavebného úradu vydanéj v stavebnom konaní, nie v územnom konaní (hoci sa problematika vplyvu hluku zo strany žalobkyne riešila aj v územnom konaní). Na jednej strane stavebný úrad žalobkyňu vyzve na predloženie hlukovej štúdie v stavebnom konaní a na druhej strane, po jej predložení, ju stavebný úrad bez bližšieho odôvodnenia odmieta s tým, že ju mala žalobkyňa uplatniť v územnom konaní, resp. sa stavebný úrad stotožní so spochybnením predloženej hlukovej štúdie zo strany žalobcu. Na tomto mieste je nevyhnutné zdôrazniť, že RÚVZ ani ÚVZ vo svojich stanoviskách žalobkyňou predloženú hlukovú štúdiu nespochybnili:

- V stanovisku RÚVZ č. RÚVZ/21-15590/2008 zo dňa 19. novembra 2008 sa uvádza, že rozdielne hodnoty merania medzi RÚVZ a STU vychádzajú z platnej metodiky merania; RÚVZ vychádzal z údajov ŽSR; RÚVZ realizoval výpočet len pre jeden bod, a to 1,5 m nad terénom, kým STU realizovala výpočet pre rôzne lokality a rôzne výšky budúceho objektu na základe meraní hluku RÚVZ a spoločnosti IS Martin, ktorá má odbornú spôsobilosť na meranie. RÚVZ uviedol, že údaje hluku v 1,5 m nad terénom zo strany RÚVZ a STU sú prakticky identické; zároveň zdôraznil, že hluk s výškou narastá, preto boli zo strany STU vo vyšších podlažiach zisťované hladiny hluku o niekoľko dB vyššie. RÚVZ pripustil, že údaje o možnej hlukovej záťaži budú zaujímavé pre investora, nakoľko útlm fasády (okná) je potrebné riešiť tak, aby výsledky z objektívneho merania hluku v nových interiéroch v reálnych výškach pri kolaudácii objektu preukázali súlad s požiadavkami platnej vyhlášky č. 549/2007 Z. z. RÚVZ zároveň uviedol, že lokalita v okolí Vrakunskej cesty je pod vplyvom nadmerného dopravného hluku zo železníc a cestnej dopravy, preto bude zaradená medzi problémové lokality pri zostavovaní hlukových máp a akčných plánov na ochranu pred hlukom. Napriek týmto skutočnostiam však RÚVZ odmietol korigovať svoje predchádzajúce stanovisko. Stanovisko podpísal K. V. F., poverený zastupovaním regionálneho hygienika.

- V ďalšom stanovisku RÚVZ č. RÚVZ/21-9830/2009 zo dňa 30. júna 2009 je uvedené, že v územnom konaní bolo zistené, že vo výške 1,5 m nad povrchom bude hluk 65 dB, čo bolo v súlade s nariadením č. 40/2002 Z. z.; ďalšie merania z roku 2008 preukázali vo výške 1,5 m nad terénom 65,9 dB a 65,7 dB pre deň, čo je relatívne dobrá zhoda s pôvodným predpokladom. Výpočet hluku predložený žalobkyňou (STU) nepočíta predpokladané hladiny hluku vo výške 1,5 m nad terénom, ale vo vyšších výškach, kde budú hodnoty hluku logicky vyššie. Napriek tomu RÚVZ nemôže korigovať svoje záväzné stanovisko, keďže výsledky merania z roku 2008 nie sú relevantné pre posúdenie situácie v roku 2005 súvisiace s územným konaním. Toto stanovisko podpísala K. H. v zastúpení K. Otakara F., regionálneho hygienika. K. H. toto stanovisko aj sama spracovala, avšak nepreukázala oprávnenie, prípadne poverenie ho podpísať.

- V stanovisku ÚVZ č. OLP/5773/2009 zo dňa 17. septembra 2009 sa uvádza, že z posudku RÚVZ zo dňa 5. januára 2006, č. RÚVZ/21-17599/2005 jednoznačne nevyplýva, či RÚVZ skúmal hlučnosť prostredia, do ktorého mala byť nová budova situovaná; RÚVZ v stanovisku z 30. júna 2009 uviedol, že na základe bližšie nešpecifikovanej hlukovej štúdie z územného konania zistil, že hladiny hluku sa na dotknutom stavebnom pozemku budú pohybovať okolo 65 dB, relevantnými podkladmi to však nie je doložené. Ani ÚVZ napriek tejto skutočnosti nezmenil stanovisko RÚVZ k hlukovej záťaži.

Z uvedených stanovísk nado všetku pochybnosť vyplýva, že RÚVZ ani ÚVZ nespochybnil merania STU, dokonca pripúšťajú, že RÚVZ vykonal meranie len v jednom bode, a to 1,5m nad terénom, kým STU vykonala meranie vo viacerých bodoch a výškach: 5,5 m, 14,5 m, 20,5m a 26,5 m nad terénom. Ak by bola zohľadnená výška novostavby (ide o 9-poschodovú budovu), bolo by logické vykonať meranie na viacerých miestach a výškach predpokladanej budovy, tak ako to urobila STU, a nielen 1,5 m nad terénom. Keďže RÚVZ meranie na viacerých bodoch nevykonala a svoje konanie žiadnym spôsobom neodôvodnil (prečo merala hluk len v jednom bode pri 9-poschodovej budove), jeho posudok sa javí ako predčasný a neúplný. Nemôže zostať bez povšimnutia, že STU vychádzala práve z meraní RÚVZ a dospela k iným záverom o hlukovej záťaži ako RÚVZ. Tento rozpor nebol v stavebnom konaní spoľahlivým spôsobom odstránený, a to aj s ohľadom na to, že RÚVZ a ÚVZ pripúšťajú a nespochybňujú rozdielnosť meraní STU v iných výškach, keďže hluk s výškou narastá. Jediný, kto spochybňoval závery meraní STU, bol žalobca. Preto sa vyjadrenie stavebného úradu a žalovaného o spochybňovaní hlukovej štúdie predloženej žalobkyňou zo strany RÚVZ a ÚVO, javí ako nedôsledné a odporujúce jeho konaniu spočívajúcemu vo výzve na predloženie hlukovej štúdie. Stavebný úrad v stavebnom konaní vychádzal z neúplných podkladov, neodstránil rozpory medzi hlukovými štúdiami, ani sa rozdielmi nezaoberal a bez bližšieho odôvodnenia sa odmietol hlukovou štúdiou predloženou žalobkyňou, s prízvukom ne to, že išlo o hlukovú štúdiu predloženú na základe výzvy stavebného úradu, zaoberať. Ide o vadu stavebného konania, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť stavebného konania a stavebného povolenia (§ 250i ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku). Keďže sa hluková záťaž skúma v jednotlivých štádiách konania podľa zákona č. 50/1976 Zb., je logické, že v územnom konaní sa bude meranie hluku realizovať časovo skôr a v stavebnom konaní časovo neskôr. Preto je absolútne irelevantné tvrdenie RÚVZ (K. H.), že meranie z roku 2008 nemožno zohľadniť, lebo ho nemožno použiť na meranie v roku 2005. Toto tvrdenie je vnútorne rozporné. Výstvára otázku, prečo bolo meranie hluku v roku 2008 vôbec realizované, ak by bolo v konaní nepoužiteľné. Stavebný úrad na túto otázku nedal v stavebnom konaní žiadnu odpoveď.

Počas územného konania bolo účinné nariadenie č. 40/2002 Z. z. Nariadenie vlády č. 40/2002 Z. z. bolo zrušené s účinnosťou od 1. júna 2006 zákonom č. 126/2006 Z. z. o verejnom zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (§ 47 bod 3). S účinnosťou od 1. júna 2006 a na základe § 44 písm. c/ zákona č. 126/2006 Z. z. bolo vydané nové nariadenie vlády SR č. 339/2006 Z. z., ktorým sa ustanovujú podrobnosti o prípustných hodnotách hluku, infrazvuku a vibrácií a o požiadavkách na objektivizáciu hluku, infrazvuku a vibrácií. Nariadenie č. 339/2006 Z. z. bolo s účinnosťou od 1. septembra 2007 tiež zrušené, a to zákonom č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov (§ 65 bod 11). Ministerstvo zdravotníctva SR vydalo na základe § 62 písm. m/ zákona č. 355/2007 Z. z. vyhlášku č. 549/2007 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o prípustných hodnotách hluku, infrazvuku a vibrácií a o požiadavkách na objektivizáciu hluku, infrazvuku a vibrácií v životnom prostredí, ktorá nadobudla účinnosť 1. decembra 2007. V predmetnej právnej veci bola hluková záťaž v územnom konaní posudzovaná podľa nariadenia č. 40/2002 Z. z. a v stavebnom konaní podľa vyhlášky č. 549/2007 Z. z.

Podľa nariadenia č. 40/2002 Z. z. bola prípustná hladina hluku v kategórii územia III (vonkajší priestor v obytnom území v okolí diaľnic, letísk, ciest I. a II. triedy, zberných mestských komunikácií a hlavných železničných ťahov) v súvislosti s hlukom z dopravy cez deň 60 dB a v noci 50 dB. Podľa písm. c/ tabuľky č. 4 boli prípustné aj vyššie hodnoty pri maximálnom využití možných opatrení na zníženie hluku za podmienky, že v súčasnosti nebolo možné v existujúcej zástavbe, v okolí dopravných zón obštaných obytnými budovami prijateľné riešenie a že ekvivalentná hladina A hluku primeranej časti príľahlého vonkajšieho priestoru obytného územia neprekročí 65 dB. V územnom konaní boli namerané hraničné hodnoty hluku 65 dB. Napriek námietkam žalobkyne a ostatných účastníkov územného konania

týkajúcich sa okrem iného aj hlukovej záťaže, stavebný úrad ich nevyzval na predloženie vlastnej hlukovej štúdie. Rozhodnutie o umiestnení stavby je právoplatné.

V stavebnom konaní bola posudzovaná hluková záťaž podľa vyhlášky č. 549/2007 Z. z., ktorá v prílohe (tabuľka č. 1) pre kategóriu územia III (územie ako v kategórii II v okolí diaľnic, ciest I. a II. triedy, miestnych komunikácií s hromadnou dopravou, železničných dráh a letísk, mestské centrá) pripúšťa maximálnu hladinu hluku pri pozemnej doprave cez deň 60 dB, večer 60 dB a v noci 50 dB, pri železničnej doprave cez deň 60 dB, večer 60 dB a v noci 55 dB. Podľa bodu 1.9 v tabuľke č. 1 je možné umiestňovať nové budovy na bývanie a budovy vyžadujúce tiché prostredie okrem škôl, škôlok, nemocničných izieb a účelovo podobných budov aj v území, kde hluk z dopravy prekračuje hodnoty uvedené v tabuľke č. 1 pre kategóriu územia II, alebo v území, kde takéto prekročenie je možné v budúcnosti očakávať, ak sa vykonajú opatrenia na ochranu ich vnútorného prostredia, a ak posudzovaná hodnota hluku z dopravy v primeranej časti priľahlého vonkajšieho prostredia budovy na bývanie alebo oddychovej zóny v blízkosti budovy na bývanie neprekročí prípustné hodnoty uvedené v tabuľke č. 1 pre kategóriu územia III o viac ako 5 dB. V stavebnom konaní však bolo žalobkyňou preukázané prekročenie limitu 5 dB nad prípustné hodnoty pre kategóriu III, a to prostredníctvom hlukovej štúdie predloženej žalobkyňou na výzvu stavebného úradu. Ako bolo uvedené vyššie, RÚVZ ani ÚVO uvedenú hlukovú štúdiu nespochybňujú. Stavebný úrad ani žalovaný sa s prekročením hodnôt riadnym spôsobom nevysporiadali. Neodôvodnené odmietanie hlukovej štúdie (spochybňovanie hlukovej štúdie, nemožnosť jej použitia na merania v roku 2005) je arbitrárne a odníma žalobkyni možnosť konať pred správnym orgánom. Ak by stavebný úrad vedel, že hlukovú štúdiu z roku 2007 nemôže použiť na meranie hluku v roku 2005, nemal by dôvod žalobkyňu vyzývať na jej predloženie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nestotožnil s námietskou žalovaného, že krajský súd radikálne zmenil svoj právny názor na vec bez zmeny skutkového stavu veci (keďže rozsudkom zo dňa 12. mája 2011 žalobu žalobkyne zamietol a rozsudkom zo dňa 11. októbra 2012 zrušil rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie). Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na svoje uznesenie sp. zn. 2Sžo/17/2011 zo dňa 30. mája 2012, ktorým bol rozsudok krajského súdu č. k. 1S 193/2009-156 zo dňa 12. mája 2011 zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Z odôvodnenia citovaného uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že krajský súd sa v zrušenom rozsudku zo dňa 12. mája 2011 nevysporiadal s námietskami žalobkyne uvedenými v žalobe, vôbec na ne nereagoval, neprihliadal na ne, len sa bez ďalšieho stotožnil s odôvodnením rozhodnutia žalovaného; jeho rozsudok bol preto nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov. Krajský súd sa v ďalšom konaní riadil citovaným rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a príslušnými ustanoveniami zákona č. 50/1976 Zb., Správneho poriadku a Občianskeho súdneho poriadku. Prihliadal na námietky žalobkyne aj na odôvodnenie žalovaného. K diametrálnej zmene právneho názoru krajského súdu v predmetnej právnej veci nemohlo prísť, pretože v prvom rozsudku z 12. mája 2011 krajský súd vôbec neprihliadal na námietky žalobkyne, zaoberal sa len jednou stránkou veci prezentovanou žalovaným, v dôsledku čoho nemohol prijať vo veci komplexný právny záver. No v rozsudku z 11. októbra 2012 sa krajský súd už vecou zaoberal súhrnne, tak z pohľadu námietok žalobkyne ako aj dôvodov žalovaného. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto nevníma odlišné rozhodnutie krajského súdu ako porušenie princípu právnej istoty, pretože až v rozsudku krajského súdu z 11. októbra 2012, ktorý je predmetom tohto odvolacieho konania, došlo k dodržaniu princípu rovnosti zbrani účastníkov konania a komplexnému posúdeniu právnej stránky veci, ktoré v praxi môže viesť (vzhľadom na všetky okolnosti prípadu) k tomu istému alebo k rozdielnemu rozhodnutiu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že krajský súd dôsledne postupoval podľa príslušných ustanovení zákona č. 50/1976 Zb., Správneho poriadku a Občianskeho súdneho poriadku ako aj právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vysloveného v uznesení sp. zn. 2Sžp/17/2011 zo dňa 30. mája 2012.

Vychádzajúc z uvedených skutočností a právnych predpisov Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že konanie a rozhodnutie krajského súdu je v súlade s ustanoveniami zákona č. 50/1976 Zb., Správneho poriadku a Občianskeho súdneho poriadku. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky

rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 193/2009-209 zo dňa 11. októbra 2012 ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 v spojení s § 250ja ods. 3 posledná veta Občianskeho súdneho poriadku.

O náhrade trov odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a úspešnej žalobkyni priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 165,67 €. Najvyšší súd Slovenskej republiky pri určovaní výšky náhrady trov konania postupoval podľa § 151 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, § 11 ods. 4, § 15 písm. a/, § 14, § 20c vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom do 30. júna 2013 (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“). Celková výška náhrady trov konania pozostáva z nasledovných úkonov právnej služby:

- vyjadrenie žalobkyne z 20. marca 2013 k odvolaniu žalovaného a ďalšieho účastníka konania - 130,25 € (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z.),
- režijný paušál v roku 2013: $1 \times 7,81 \text{ €} = 7,81 \text{ €}$ (§ 15 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z.),
- daň z pridanej hodnoty 20 % zo sumy 138,06 € = 27,61 € (§ 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.